

Ο Ιούδας κρίνει και κατακρίνει...και κατακρίνεται - Του Μητροπολίτου Χαλκίδος Χρυσοστόμου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χαλκίδος](#)

Λίγο πριν το Σωτήριο Πάθος Χριστού του Θεού, αμέσως δε μετά την έγερση του Λαζάρου του τετραημέρου, στο δείπνο που παρέθεσαν στον Ιησούν, στην διάρκεια του οποίου η αμαρτωλός γυναίκα άλειψε με το πολύτιμο μύρο τα πόδια του Κυρίου και τα σκούπισε με τα μαλλιά της, ένας εκ των μαθητών, Ιούδας ο Ισκαριώτης, εξανέστη και είπε: «Διατί τούτο το μύρον ουκ επράθη τριακοσίων δηναρίων και εδόθη πτωχοίς;».

• Του Μητροπολίτου Χαλκίδος Χρυσοστόμου

Με την διαμαρτυρία του αυτή, κρίνει την πράξη της γυναίκας και την αξία του μύρου και ασφαλώς και υπούλως κατακρίνει τον διδάσκαλό του, που δεχόμενος μια τέτοια σπάταλη εκδήλωση, στέρησε από τους πτωχούς τριακόσια δηνάρια!!!

Απέδειξε ταυτόχρονα και την ανικανότητά του να κρίνει την αξία της πράξης της αγάπης, αλλά και την τιμή του Κυρίου του.

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, ωστόσο, που καταγράφει το γεγονός, ερμηνεύει την αιτία αυτής της συμπεριφοράς του Ιούδα, και, διεισδύοντας στο σκοτεινό του βάθος, μας πληροφορεί ότι η κατάκριση αυτή, δεν οφείλεται στο ενδιαφέρον του για τους πτωχούς, αλλά στο γεγονός ότι ήταν κλέπτης και έκλεβε το κοινό ταμείο του κύκλου του Κυρίου και των μαθητών! (Ιωάν. ιβ', 6).

Ήξερε να κρίνει και να κατακρίνει ο δυστυχής, με «κοινωνική ευαισθησία» και την δήθεν υπέρ των άλλων αγωνία, αγνοούσε όμως τον εαυτό του... Ή μήπως τον ήξερε και απλά άρπαξε την ευκαιρία που του δόθηκε και του εξασφάλιζε «το άλλοθι», για την επόμενη αποτρόπαιη πράξη της προδοσίας;

Ο παντογνώστης, πάντως, Κύριος, ο τα βάθη των ανθρώπων αποδεδειγμένως καλώς επιστάμενος μόνος, δεν τον αποκαλύπτει, απαντώντας στην προσβολή και στην κατάκριση, όπως θα έκαναν πολλοί εύθικτοι, αλλά με την απάντησή Του «άφες αυτήν, εις την ημέραν του ενταφιασμού μου τετήρηκεν αυτό...» (Ιωάν. ιβ', 7) προσπαθεί να καθησυχάσει τον τάραχον της ψυχής του, που του προκάλεσε η φιλαργυρία, του δίνει να καταλάβει (μόνον αυτός και όχι οι υπόλοιποι) πως γνωρίζει την μυστική συμφωνία, την οποία ήδη είχε συνάψει με τους εχθρούς Του και του αποκαλύπτει ότι αυτοί, με τους οποίους συμφώνησε την παράδοση, θα τον οδηγήσουν στον θάνατο! Αλλ' αδιόρθωτος έμεινε, όπως ψάλλουμε στην Εκκλησία μας, Ιούδας ο προδότης και δόλιος!

Αυτό το τραγικό πρόσωπο, ο Ιούδας μπορεί να λειτουργήσει ευεργετικά για μας, αφού μας δίνει, με την στάση του, μια ευκαιρία αυτοκριτικής όσον αφορά την φαύλη συνήθεια να κρίνουμε και να κατακρίνουμε. Πολλές, αμέτρητες φορές, στην ευχή του Οσίου Εφραίμ του Σύρου, ζητάμε από τον Κύριό μας, τούτη την περίοδο της Μεγάλης Σαρακοστής, το: «Ναί, Κύριε Βασιλεύ, δώρησάι μοι του οράν τα εμά πταίσματα και μη κατακρίνεις τον αδελφόν μου...», αλλά πρέπει να ερευνήσουμε τίμια τον εαυτό μας, πόσο το παλαίψαμε (δεν είναι εύκολο) και πόσο αγωνισθήκαμε, για να επιτύχουμε το μη κατακρίνεις τον αδελφόν.

Ιδιαίτερα δε θεωρώ (χωρίς να είναι πρωτότυπη τούτη η θεώρηση) πως μας δίνεται

η ευκαιρία, κάθε φορά που κρίνουμε, να ερευνούμε τα αληθινά μας κίνητρα και όχι αυτά που εκθέτουμε στους διαφημιστικούς «πάγκους» της δημοσιότητας και προβάλλουμε στις «βιτρίνες» της ακοινωνήτης και εγωιστικής επικοινωνίας και κοινωνικής δικτύωσης.

Δεν είναι ψέμματα ότι, πολλές φορές η κριτική όχι μόνον δεν είναι απαλλαγμένη από την προσωποληψία, τα καλά ή κακά αισθήματα που έχει στην καρδιά του ο κρίνων υπέρ ή κατά του κρινόμενου, αλλά είναι εμφανώς επηρεασμένη, σε τέτοιο μάλιστα βαθμό, που δύσκολα κρύβεται.

Άλλες φορές η κρίση έχει να κάνει με την εξυπηρέτηση των, όχι καλώς νοουμένων συμφερόντων, αλλά με την ικανοποίηση ευτελών ιδιοτελών σκοπών.

Δεν είναι επίσης άγνωστη η δικαιολογία, σωστότερα πρόφαση, ότι η κρίση γίνεται από αγάπη προς τον κρινόμενο ή προς την Αλήθεια! Συνήθως ο κρινόμενος απουσιάζει, οπότε η κρίση λειτουργεί ως πισώπλατη μαχαιριά.

Και οπωσδήποτε η αδικαιολόγητη και «κατ' επάγγελμα» κρίση των άλλων μπορεί να δείχνει βαρυτάτη ψυχική νόσο του κρίνοντος, όστις φοβείται να επισκεφθεί τον εαυτόν του, τρομάζει να κοιτάξει μέσα του και να δει την αποκρουστική, ενδεχομένως, εγωιστική του εικόνα και ευρίσκει πιο βολικό και ευχάριστο, το να ασχολείται με τον άλλον! Και δεν θα παραλείψω να τονίσω και την τάση, να πρέπει οπωσδήποτε να αποδείξει ο κρίνων τον κρινόμενο κακό και να τον κατακρίνει, όχι σπάνια δημοσίως, γιατί τοιουτοτρόπως δικαιολογείται η απέναντι του κρινόμενου πικρή και επιθετική στάση του. Αν δεν ήταν κακός, θα είχε απέναντί του άλλη συμπεριφορά...

Υπάρχει και το ακόμη φοβερότερο· ο κρίνων να είναι ο ίδιος ένοχος των ιδίων ή και πολύ χειροτέρων παραπτωμάτων και εγκλημάτων, απ' εκείνα που κατακρίνει... Προβάλλει έτσι, συνειδητά ή και ασυνείδητα, τις ενοχές του στα πρόσωπα των άλλων, και πραγματοποιώντας αρνητική προβολή «αυτοτιμωρείται» και μάλιστα αυστηρά κακοποιώντας, όμως, τον κρινόμενο άλλον! Ενίοτε και η ζήλεια, που ως φαρμακερή οχιά φωλιάζει στις αφύλαχτες καρδιές, διαδραματίζει σπουδαίο ρόλο στην κρίση και την κατάκριση του άλλου, όπως η απογοήτευση από την διάψευση προσδοκιών, η παραθεώρηση, η εκδίκηση κ.ο.κ.

Άβυσσος, πράγματι, η ψυχή του ανθρώπου... Πόσο αναγκαίο αλήθεια να ζητούμε τον Άνωθεν φωτισμό, ώστε να συνειδητοποιούμε την κατάστασή μας και να προχωρούμε στην μετάνοια και στην ειλικρινή εξομολόγηση!!! Να μάθουμε να καλλιεργούμε τον καλό λογισμό για τον άλλο! Στην εποχή μας, το «άθλημα» αυτό της κρίσεως και κατακρίσεως, έχει σημειώσει απρόβλεπτα μεγάλη επιτυχία και,

δυστυχώς, όλο και περισσότερο μας «παγώνει», μας πικραίνει, μας διαιρεί, μας απομονώνει και τελικά μας καταστρέφει...

Πάντως, ο μη μυκτηριζόμενος από κανένα μας Θεός, (Γαλ. στ', 7) μας έχει συμβουλεύσει «μη κρίνετε, ίνα μη κριθήτε» (Ματθ. ζ', 1) και προειδοποιήσει: «εν ω μέτρω μετρείτε μετρηθήσεται υμίν...» (Ματθ. ζ', 2), ενώ και ο Απόστολος Παύλος μάς τονίζει: «Ει αλλήλους δάκνετε και κατεσθίετε, βλέπετε μη υπ' αλλήλων αναλωθείτε»! (Γαλ. ε', 15).

Άς ζητήσουμε από τον Θεό, ως δώρο πασχάλιο, να μας ρύσει αυτής της απανθρωπίας και της κατακρίσεως του Ιούδα και, κυρίως, του γέμοντος δολιότητος τρόπου του...